

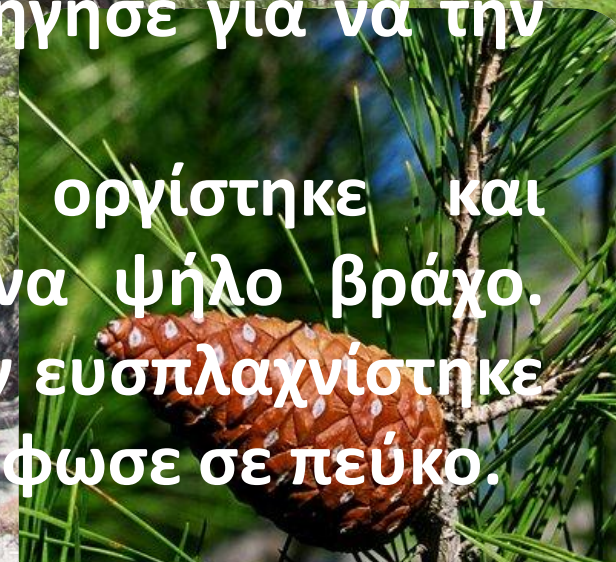

Μύθοι περί δάσους

Το Πεύκο

Τα πανάρχαια χρόνια το πεύκο δεν ήταν δέντρο, αλλά μια αιθέρια, πεντάμορφη νύμφη του δάσους που λεγόταν Πίτυς. Η πίτυς ερωτεύτηκε τον θεό Πάνα, που τον ακλουθούσε από πηγή σε πηγή και της τραγουδούσε μαγευτικούς σκοπούς με την φλογέρα του. Είχε όμως την κακή τύχη να την ερωτευτεί ο Βορέας, ο θεός του Βόρειου άνεμου, που την κυνήγησε για να την πάρει από τον Πάνα.

Όταν του αντιστάθηκε, ο Βορέας οργίστηκε και προσπάθησε να την γκρεμίσει από ένα ψηλό βράχο. Εκείνη την στιγμή φάνηκε ο Παν που την ευσπλαχνίστηκε και πριν τη δει να τσακίζεται, τη μεταμόρφωσε σε πεύκο.

Οι λεύκες

Οι λεύκες δεν ήταν από την αρχή της πλάσης δέντρα. Ήταν λυγερόκορμες κοπέλες, κόρες του Θεού Ήλιου. Ήταν τρεις Φοίβη, Λαμπετώ και η Φαέθουσα. Σαν κόρες του ήλιου που ήταν, απ' όπου Περνούσαν λαμποκοπούσε ο κόσμος. Οι άνθρωποι τις έλεγαν και τις τρεις μαζί μ' ένα όνομα Ηλιάδες

Το Έλατο

- Συμφώνα με τη μυθολογία, ο ελατός γεννήθηκε από τον Αρκάδα και την Δρυάδα νύμφη Ερατώ.
Στην αρχή είχε για τόπο κατοικίας τους την Κυλλήνη ύστερα πέρασε στην Φώκια και ίδρυσε την πολύ Ελάτεια.
Κι επειδή ο Απόλλωνας, ο θεός του φωτός, προστάτευε τους ελατούς, ονομάστηκε Ελάτης

Η Ελιά

- Οι θεοί είχαν υποσχεθεί να δώσουν την πόλη σε εκείνον που θα της πρόσφερε το πιο χρήσιμο δωρό. Το όνομα της πολύς διεκδικούσαν ο Ποσειδώνας και η Αθήνα. Πρώτος ο Ποσειδώνας χτύπησε με την τρίαινα του την θάλασσα. Ένα ολόασπρο πολεμικό άτι ξεπετάχτηκε μέσα από τα κύματα κι έφτασε στην πολύ καλπάζοντας και ανεμίζοντας την χαίτη του Περήφανα. Με την Σειρά της η Αθηνά χτύπησε με το δωρεί της τον βράχο και ξεπετάχτηκε μια ελιά.

Η αμυγδαλιά

Τα πολύ παλιά χρόνια η αμυγδαλιά ήταν κόρη του βασιλιά της Θράκης Σίμωνα και την έλεγε Φυλλίδα. Η Φυλλίδα αγάπησε μ' όλη την ψυχή της τον Δημοφώντα, που ήταν γιος του Θησέα και της Φαίδρας. Ο Δημοφώντος χρειάστηκε να φύγει από τη Θράκη, αλλά της υποσχέθηκε πως θα γυρίσει. Γρήγορα Άργησε όμως πολύ να γυρίσει και Φυλλίδα νόμισε πως τη λησμόνησε. Απελπισμένη πήγε στο στο δάσος και θέλησε να κρεμαστεί από ένα δέντρο. Οι θεοί όμως τη λυπηθήκαν και τη μεταμόρφωσαν σε δέντρο. Το δέντρο, από τη λύπη της Φυλλίδας που βρισκόταν μέσα του, μαράθηκε και δεν έβγαζε ούτε φύλλα, ούτε άνθη, ούτε Καρπούς. Όταν γύρισε ο Δημοφώντος και έμαθε τι έγινε, έτρεξε στο δάσος, βρήκε το δέντρο και το αγκάλιασε κλαίγοντας απελπισμένος. Μόλις όμως το αγκάλιασε σαν να έγινε κάποιο θαύμα και το δέντρο άνθισε. Ήταν η ψυχή της Φυλλίδας που καλωσόριζε έτσι όλο χαρά τον αγαπημένο της που περίμενε τόσο καιρό.

Η Δάφνη

Θυγατέρα του ποταμού Πηνειού, η Δάφνη ήταν η αγαπημένη νύφη του Απόλλωνα. Το όνομά της έχει μεγάλη συμβολική αξία. Ο μύθος λέει ότι για να ξεφύγει από τον Απόλλωνα σημειωτέον ότι ήταν θεός του φωτός με τέλεια κορμοστασιά και να γλυτώσει από την επίμονη πολιορκία του, παρακάλεσε τον πατέρα της να την μεταμορφώσει. Εκείνος της έκανε το χατίρι και τη μεταμόρφωσε σε δέντρο. Απελπισμένος και μετανιωμένος ο Απόλλωνας καθαγίασε τη δάφνη και την έκανε ιερό φυτό της λατρείας του.